

Hän oli miehistä nöyrin, vakain ja viisain.
Sen tiesi sanoista veljen, renkien, piikain.
Hän oli halukas ylpeät nöyriksi kääntää:
sydämet lasten ja vanhempain hyvyteen vääntää.

Niinpä hän lähtikin itse suurelle tielle,
alistui suurien sanaan nöyrimmän mielle.
Oppipa väistämään sanan Totuuden suuren,
vääntämään tarinat vanhan ja kuolleen juuren.

Elohon eheään nosti viisasten sanat:
korvaksi yksi ja toinen juoksevat jalat.
Viisaista kolmatta vartoi silmien paikka,
aivojen aseman saakoon aikamme vaikka.

Itse hän nöyrimmin tyytyi sydämen osaan.
Näin oli kyhätty totuus aikaamme kovaan
– totuus tuo hattaramainen, pehmeä kiva,
jolla on oikeus sotaan aseena iva.

Kertoa tahtoi hän muille, “Nöyryyteen tulkaa”,
“Kaikista nöyrimmän nöyryys hyvää on multaa!”
Alulleen saipa niin suuren, rikkahan voiman
nöyränä nöyryyttään muille sävelin soivan.

Aika kun jätti, mies nöyrä taivahan portin
edessä kerrankos käytti nöyryyden kortin.
Silloinpa sulhanen vieraan kasvoja tutki:
“Kukapa ovea kovaa takoi ja hutki?”

“Minäpä maailman nöyrä soturi vainen,
kovasti henkevä sekä kuuntelevainen”.
“Jaa, sinä” sulhanen haastoi, “Tämäpä tiedä
“Paikkani yritit ottaa. Sitä en siedä!”